

Nem volt új számára ez a terület. Már az Imrédy-kormány idején, 1938–39-ben sajtóügyi osztályvezetőként tevékenykedett. A Kállay-korszakban az Országos Magyar Sajtókamara élére került, amely együttműködött az Országos Sajtótanáccsal és a miniszterelnöki hivatal sajtóosztályával. Ez utóbbi és a mellette működő szervek a következő feladatokat látták el:

- figyelemmel kísérték a Magyarországon kiadott sajtótermékeket, illetve politikai kiadványokat;
- tájékoztatták a sajtót a kormány intézkedéseiről, illetve konkrét esetekben a kormány álláspontjáról;
- eligazítást adtak minden olyan ügyben, amely sajtópolitikai természetű volt.

1944 elején a sajtóosztály két alegységből állt. A sajtópolitikai osztály vette kezébe az osztály legtöbb felelős döntését, míg a sajtó-közigazgatási osztály dolga egyebek között az volt, hogy jogi ügyeket bonyolítson, illetve részt vegyen a sajtóra vonatkozó törvényalkotás előkészítésében.⁷⁵

A német megszállás után Kolosváry-Borcsa kormánybiztos irányította azt az összehangolt, összpontosított propaganda-hadjáratot, amely a szövetségesek ellenében a tengelyhatalmak háborús érdekeit szolgálta. Maga is demagóg újságíró lévén, oroszlánrésze volt abban, hogy a magyar sajtópropaganda sok éven át zsidóellenes pszichózist szított a lakosság körében.

Kolosváry-Borcsának néhány héttel kinevezése után nyílt arra alkalma, hogy kormánybiztosi teljesítményével elbüszkélkedjék. A „Világnézeti Akadémia” c. műsor keretei között elhangzott rádióbeszédében azt állította, hogy a kormánynak végre sikerült „világos helyzetet teremtenie” a kultúra területén, ugyanis megakadályozta, hogy zsidó szerzők megjelentethessék műveiket, és bezáratta az összes zsidó tulajdonban lévő könyvesboltot és könyvkiadót.⁷⁶

A zsidó szerzők és a zsidó tulajdonban lévő könyvkiadók és könyvesboltok elleni hajszán kívül Kolosváry-Borcsa feladata volt az is, hogy barátait különböző, nem nyilas sajtóorgánumok élére kinevezve a kormányérdekeknek rendelje alá a sajtót. Nitsch Mátyást például kinevezte a *Pester Lloyd* főszerkesztőjévé, Gáspár Jenőt, helyettesét pedig az *Új Idők* főszerkesztőjévé és a nagy hírű, zsidó tulajdonban lévő kiadóvalalal, a Singer és Wolfner igazgatójává. Barabás Endre lett a *Magyarország* főszerkesztője. A sajtó teljes engedelmességéért szavatolt az ellenzéki orgánumok elhallgattatása is. A hallgatásra ítélt fő ellenzéki (tehát zsidóbérencnek ítélt) újságok között volt a *Mai Nap*, a *Népszava*, a Szociáldemokrata Párt lapja, a *8 Órai Újság*, az *Esti Kurír* és a *Magyar*